

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΥΓΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ

ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΣ, ΓΕΥΜΑΤΑ, ΧΟΡΟΙ Κ.Α.Π.

II

Η τουαλέττα ενός κυρίου προκειμένου να κάνει μία επίσκεψη πρέπει να είναι όσο το δυνατόν επιειχημένη. Πολλές φορές από μία τυχαία συνάντηση που γίνεται σ' ένα σπίτι, εξαρτάται η τύχη και το μέλλον ενός ανθρώπου.

Για μία συνηθισμένη επίσκεψη, την οποία γενικώς επακολουθεί τσάι, ή ζακέττα είναι καθιερωμένη απ' την εθιμοτυπία, άλλα σήμερα δεν παρεξηγείται και το μαύρο σακάκι, γιλέκο φανταζί, χρώματος γκρι ή μαρρόν, και παντελόνι γιγέ. Εν τωαίθε περιπτώσει τα παπούτσια πρέπει να είναι μαύρα ή κίτρινα βαθεία με γκέτες χαλά.

Το πουκάμισο λευκό και ποτέ χρωματιστό, το κολλάριο σκληρό, γυριστό ή ορθό με τσακιστές γωνίες. Τα μαλλιά κολλάρια δεν πηγαίνουν καθόλου στην περιπέτωση αυτή. Η γραβάτα πρέπει να είναι φανταζή. Το καπέλλο, ρεμπουτίλκια μαύρη ή γκρι πολύ βαθεία. Τα γάντια μαύρα δερμάτινα ή γκρι ή κόκκινα βαθεία, καθώς και κρέμ ή κίτρινα.

Για μία επίσκεψη κάπως επίσημη, ή ζακέττα εινε απαραίτητη με παντελόνι και γιλέκο γιγέ. Τάλλα μέρη της τουαλέττας εινε τα ίδια όπως και πικρα πάνω, εκτός από τα παπούτσια, που πάντοτε πρέπει να εινε μαύρα. Τα λουστρίνια με κάλτσα μεταξωτή χρωματιστή δείχνουν εξαιρετικό γούστο.

Το κολλάριο πρέπει να εινε άσπλου λευκότητος. Απαραίτητο το χειμώνα σ'αυτή την τουαλέττα εινε και το κασκόλ λευκό μεταξωτό ή γκρι πέλο.

Η ρεντιγκόττα έγκαταλείτεται σιγά σιγά από τις επίσκεψεις, εν τούτοις, φοριεται ακόμα σε μερικές περιπτώσεις, που θα τις δούμε πικρα πέρα.

Για το τραπέζι, όταν δεν πρόκειται περι συμπόσιου ή επίσημου γεύματος, φοριούνται, όπως και στας επίσκεψεις, ή ζακέττα και το μαύρο σακάκι. Στις άλλες περιπτώσεις το φράκο ή το σμόκιν εινε απαραίτητα.

Σε μερικά μεγάλα γεύματα, όπου το σμόκιν ειναι κάπως υπελασέ, πηγαίνει το φράκο.

Με το σμόκιν χρειάζεται γραβάτα πάντοτε φιδόγος, άσπη ή μαύρη. Το γιλέκο μπορεί να ειναι γκρι πέλο, οι κάλτσες μαύρες μεταξωτές και τα παπούτσια λουστρίνια μαύρα.

Τα μανικέτια δεν πρέπει να ξεκαρνούν περισσότερο από ένα εκατοστόμετρο τα μανίκια. Το πουκάμισο μπορεί να ειναι και μαλακό ή μάλλον ελαφριά κολληρισμένο.

Το κολλάριο στο σμόκιν πηγαίνει ορθό με τσακισμένες γωνίες.

Με το φράκο που πάλι άρχισε να γίνεται της μόδας, το γιλέκο πρέπει να ειναι λευκό κ' απαραίτητος πικέ. Η γραβάτα — φιδόγος — κ' εδώ επίσης, λευκή. Ο μαύρος φιδόγος ειναι για τους υπηρέτες των μεγάρων και τα γκαρσόνια των κέντρων.

Παπούτσια φοριούνται τα ίδια όπως και στο σμόκιν, απαραίτητος όμως εδώ πηγαίνουν σακράνια. Το καπέλλο ψηλό. Πηγαίνει όμως και η μαύρη ρεμπουτίλκια. Αυτό άλλωστε δεν έχει και τόσο σημασία, γιατί ένας άνθρωπος, που φορεί σμόκιν ή φράκο, δε βγαίνει ποτέ απ' το σπίτι του χωρίς καλτό, ούτε κ' όταν κάνει μεγάλη ζέστη. Έπειδή δέ το καλτό και το καπέλλο τ' αφήνουν στο βεστιαρίο του μέρους όπου θα πάει, αυτά επαφένται στην έκλογη του καθενός.

Στους χορούς, πηγαίνει σαβάν ή φράκο. Το πρώτο για τους πολύ νέους, το δεύτερο για τους κάπως ηλικιωμένους και τους γέροντες.

Εις τις επίσημους, τελετές, συμπόσια, δεξιώσεις, έγκαίτια, γάμους και κηδείες, οι λεπτομέρειες της τουαλέττας ελάχιστα διαφέρουν. Το ψηλό καπέλλο εινε απαραίτητο πάντως.

Η ρεντιγκόττα κίττος, μακρού, εινε μοναδική για κηδείες ή έγκαίτια και φοριέται πάντοτε με παντελόνι γιγέ. Οι ρίγες μαύρες, σε γκρι πολύ βαθύ. Τα παπούτσια μαύρα, μάλλον λουστρίνια με γκέττα μαύρη.

Ο Δανός

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα πρώτα ταχυδρομεία

Τα πρώτα ταχυδρομεία όφειλονται στον Καρολομάγγο. Ο μεγάλος αυτός αυτοκράτωρ, θέλων να άλληλογραφη μ εύκολια και ταχύτητα με όλες τις χώρες του απέραντου βασιλείου του, έγκατέστησε ταχυδρομικές γραμμές στην Ιταλία, στη Γερμανία και στην Ισπανία. Οι ύπαλληλοι που διορίστηκαν σ' αυτά τα τρία ταχυδρομεία, έπληρώνοντο υπό του Κράτους.

Έπι των διαδόγων του Καρολομάγγο — Λοταίρ, Λουδοβίκου και Καρόλου, — το έργο του αυτό παραμελήθηκε, και έπι της φεουδαρχίας τα ταχυδρομεία αυτά έπαψιν να λειτουργούν.

Έπι της βασιλείας του Λουδοβίκου του Χ, κατά το 1315, το Πανεπιστήμιον των Παρισίων, ιδρυθέν κατά το 1200, έπέτυχε μία βασιλική διαταγή που του παρείχε την άδεια να διατηρη σέ κάθε χώρα, υπό την επίβλεψη των επισκόπων, ανθρώπων έντιμου, άπολαύοντας της κοινής εκτίμησως, έχοντας ειδικήν άποστολήν την μεταφοράν των επιστολών. Αυτοί οι πρώτοι γραμματοκομιστάι άνωμάσθησαν «ταχυδρόμοι του Πανεπιστημίου».

Διακοσμητική στατιστική.

Ένας περιηγητής έδημοσίευσε εσχάτως μία πολύ ένδιαφέρουσα στατιστική έπι του πληθυσμού των διαφόρων ευρωπαϊκών μεγισυπόλεων. Έκ της στατιστικής αυτής προκύπτουν τα έξης: Το Παρίσι ειναι η πόλις που έχει τους περισσότερους ράπτες, ζαχαροπλάστες, μοδίστρες, κουρείς, δικηγόρους, γυαριστές, δινουσιένους, καί, μάλιστα Το Λονδίνο έχει τους περισσότερους άμαξάδες, μηχανικούς, τυπογράφους και μαγειρούς. Οι Βρυξέλλες έχουν τα περισσότερα παιδιά που κλπίζουν. Το Άμστερνταμ έχει τους περισσότερους συλλέκτας, γραμματιστήνων και παιδιών άντικειμένων, και τοκογλύφους. Η Νέα πόλις τους περισσότερους άχθοφόρους. Τα Μόναχον τους περισσότερους ζυθοποιούς. Η Φλωρεντία τους περισσότερους άνθοπώλιδας κ' η Λισσαβών τους περισσότερους θυρωρούς!

Τα άρώματα

Η χρήση των άρωμάτων ειναι πολύ γνωστή στην αρχαιότητα. Άποδείξεις ότι η Έσθη άρωματίστηκε διαν παρουνιστήκη στον Άστυόερο για να ζητήσει χάρι για τους θρανουμένους, Ιουδαίους κ' η Ιουδήθ έκανε το ίδιο πριν να σκοτώση τον Όλοφέρνη. Ακόμη κ' η Μαγδαληνή άρώματα έχυσε στα πόδια του Χριστού.

Οι σταυροφόροι διέσωσαν ως τους νεότερους χρόνους της χρήσιν των άρωμάτων. Σώζονται δε ά όμη στα Μουσεία, διάφορα κομμοτεχνήματα, όπου οι σταυροφόροι έφύλιαν τ' άρώματά τους.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων εισήγαγε στη Γαλλία τα άρώματα. Έπειδέδοτο μάλιστα κ' η ίδια στην κατασκευή τους, κ' ό συμπατριώτης της κ' προστατευόμενό της Ρενέ ό Φλωρεντίνος έκανε μεγάλη περιουσία πουλώντας άρώματα. Η Άρτεμις ντέ Προατι ηρέσκατο να μεταχειρίζεται άρώματα κατασκευασμένα από τη βασίλισσα Αικατερίνη την αντίπαλό της, την οποίαν μισούσε. Έν τούτοις δεν δηλητηριάστηκε από αυτά, άν και η βασίλισσα Αικατερίνη ησχολείτο και στην κατασκευή δηλητηρίων, κ' είχε κατηγορηθή μάλιστα ότι δηλητηρίασε την Ιωάννα ντ' Αλμπέρ, μητέρα του Έρρίκου, του IV με τ' άρωματισμένα γάντια που της προσέφερε.

Η Μαργαρίτα της Ναβάρρας κατασκεύαζε μόνη της τ' άρώματά της. Άνω η Αυστριακή τα συχνότανα τρομερά και λιποθυμώσε στη μυρωδιά ενός ρόδου.

Η Νινόν ντέ Λαγκλό, λένε, ότι ώφειλε την όμορφιά της στην καθημερινή χρήση άρωμάτων έλεκτων. Η Μαριόν Ντελόρ έθραντίζετο από πικνο ως κίτω με μόσχο και άνθονερο.

Έπι Λουδοβίκου XV η χρήση των άρωμάτων έγινε τόσο σπουδαία, ώστε η έτικέττα απαιτούσε καθημερινώς κ' από ένα καινούργιο άρωμα. Η μαργαρία ντέ Πομπαντούρ έξόδωσε 500000 φράγκα το χρόνο για άρώματα. Η Γαλλική Έπινάστας τα άπηγόρευσε, άλλ' ό Ναπολέωντά ξανάφερε και πάλι.

Έθνημερίδες εις τον Πόλον

Ειναι άλήθεια ότι δεν υπάρχουν έθνημερίδες στας άρκτικής χώρας, μά εκδίδονται εκεί πολλές έθνημερίδες επίθεορησεις. Μά απ' αυτές ειναι ό «Σακιμώσ», όστις εκδίδεται κοντά στο άρκωτήριο του Πρίγκηπου της Ουαλλίας, στο Βερύγγιο πορθμό. Τα πλοία που προσεγγίζουν σ' αυτά τα μέρη φέρνουν τις είδησεις, οι όποιες καταχωρούνται σ' ένα πολύ χοντρό φύλλο χαρτίου, που άποτελει την έπιθεορησι. Ονάτως στο Γκοτχάμπ (Γροιλανδία) ύπάρχει ένα μικρό τυπογραφείο, το όποιον εκδίδει την έθνημερίδα που έχει τον μεγαλειτερο τίτλο. Ίδου του: «Almagadlandit natinigingarna tusaru minas sasumick», δηλαδή «Συλλογή επιστολών και άπολογισμός έπι παντός συμβάντος». Η έθνημερίς αυτή εκδίδεται από το 1861 εις την γλώσσαν των Γροιλανδών.

Ο Συλλέκτης

